

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

92. An Confessarius in confessionario tantum sollicitans extra actum
confessionis debeat abiurare; Et observatur, quod potest Tribunal S. Officii
recognoscere Confessarios sollicitantes, etiamsi non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

Ex Edicto DD. Inquisitor. &c. Ref. XCII. 415.

Confessario solicitante paulo ante, vel post confessionem, omnino abjuracionem ei indicendam esse, quia qui paulo ante, vel post confessionem sollicitat poenitentem, dicitur sollicitare in ipsamet confessione, ut tradunt Doctores communiter, & ego probavi in 3. par. tract. 4. res. 14.

5. Quoad alios verò casus quando sollicitatio fit in confessionario, &c. Soula, ut doctum est, ubi supra, & in approb. Inquis. lib. 1. cap. 3. 4. num. 68 docet Confessarium sollicitantem non debere abjurare, sed tu cogita, quia supradicti casus enumerati à Soula includuntur à Pontifice simul cum aliis casibus, in quibus sollicitantes abjurant de levi, & Pontifex, ut loquitur de istis casibus inducentibus secundum Soulam suspensionem, loquitur eodem modo de illis, quos negat Soula suspensionem inducere, unde postquam absolute, & sine ulla distinctione enumerasset Pontifex omnes supradictos casus, postea subiungit ut Inquisitores Ordinarii super his prout in causis fidei inquitant & procedant: ergo, &c. Unde revera debent abjurare, prout in Rom. & universali Inquisitione observatur.

RESOL. XCII.

An Confessarius in Confessionario tantum sollicitans extra actum confessionis debeat abjurare?

Et observatur, quod potest Tribunal S. Officii recognoscere Confessarios sollicitantes, etiam si non iudicentur suspecti de hæresi, & potest tales punire.

Et an Inquisitores possint imponere Confessariis Regularibus sollicitantibus, quod teneant ultimum locum inter Regulares sui Monasterij in Choro, & Refectorio, & in aliis locis, & aliquando mandare, ut sententia contra Confessarium Regularem lata publice legatur in proximo Capitulo Generali sue Religionis? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 43. alias 41.

1. Negativam sententiam nominatim contra me docet Carena par. 2. tit. 6. §. 16. num. 81. & ad meum argumentum respondet, quod verba Bullæ, *Sicut in causis fidei*, possint commode intelligi, quoad ordinem procedendi, eo utique modo intelligenda sunt, maxime id suadentibus verbis ipsius Constitutionis, ibi, *Inquirent, & procedant*. Si enim Pontifex voluisset, quod etiam causa terminaretur, illud utique dixisset, & cum de terminatione causarum Papa ibi mentionem non fecerit, intelligitur eam voluisse reservare dispositioni juris; secundum quam Confessarii sollicitantes in Confessione, & propè eam, quia abutuntur Sacramento, expediuntur ut suspecti de hæresi; sollicitantes verò in Confessione tantummodo, uti non abutentes Sacramento, & per consequens non suspecti, non possunt expediti ut suspecti. Secundo respondetur, quod regula illa juris de una determinatione respiciente plura determinabilia cessat, ubi eadem ratio non militat in omnibus determinabilibus. *Surdus conf. 66. n. 19. vol. 1.* Hic autem militat sine dubio diversa ratio, quam supra proximè consideravimus. Ita Carena.

2. Sed adversus illum in mei defensionem insurgit novissimè Pater Ioseph Ianuarius de *Casibus reser. res. 55. num. 9.* ubi sic ait: Sunt suspecti de hæresi, non solum Confessarii sollicitantes in confessione, sed etiam sollicitantes in Confessionario, vel in hoc loquentes obscena, & turpia, nulla habita, neque simulata Confessione. Sicut qui non in Confessionario, sed alio in loco confessionem simulant; & ideo hi debent abjurare saltem de levi: quicquid contra dicat Carena. Ratio asseritur à Fagundez; quia licet

Gregorius XV. in criminalibus additis, ac declaratis in hac sua constitutione non dicat tales de crimine hæresis esse suspectos, id supposuit ex verbis Constitutionis Pij IV. ibi insertæ, & se approbatæ, & confirmatæ; & sic verba utriusque Constitutionis sunt veluti in uno contextu; & unica terminatione terminata, leg. *Item hoc iur. ff. de vulg. l. Quamvis Cod. de Imp.* Cum ergo in Constitutione Pij IV. hi deperditi homines sint declarati de crimine hæresis suspecti, consequenter, & etiam additi à Gregorio XV. Addo quòd nisi essent de crimine hæresis suspecti non posset assignari ratio, cur essent denunciandi ad Tribunal Sancti Officii, ad quod spectat cognoscere de causis fidei, vel habentibus connexionem cum fide. Nec obstat dictum Carena, quod etiam Inquisitores Hispaniæ habent facultatem procedendi contra Sodomitas, & tamen hi non abjurant, neque de levi. Quia contra Sodomitas procedunt Inquisitores ex speciali delegatione Gregorij XIII. sub die 13. Augusti 1574. non verò tanquam contra suspectos de hæresi, & ideo ceteri Inquisitores aliorum Regnorum non procedunt contra tales. At in casu nostro proceditur contra Confessarios in Confessionario sollicitantes tanquam contra suspectos de hæresi, &c. Vt Sammi Pontifices se explicant; ideo enim volunt ut contra eos procedant Inquisitores. Huicque Ianuarius. Et ita nostram sententiam contra Carenam tenet etiam Fagundez præcept. 2. *Eccles. lib. 4. cap. 3. num. 80.* & Escobar de *Confess. sollicit. part. 1. quest. 1. num. 16.*

3. Observent tamen hic DD. Inquisitores, id quod ego in eorum favorem olim docui; quod potest Tribunal S. Officii recognoscere Confessarios sollicitantes etiam si non iudicentur suspecti de hæresi, & potest tales punire; quia cognitio horum sine restrictione est concessa Inquisitoribus in Bullis Summorum Pontificum, Et ita me citato tenet Escobar, ubi supra, quod vocat singulare; & etiam me citato Ianuarius.

4. Nota quod Carena, *part. 2. tit. 6. §. 17. n. 89.* putat, posse Inquisitores imponere Confessariis Regularibus quod teneant ultimum locum inter Regulares sui monasterij in Choro, Refectorio, & aliis locis. Et aliquando debent Inquisitores mandare, ut sententia contra Confessarium Regularem lata, publice legatur in proximo Capitulo sue Religionis generali, & hoc ad aliorum terrorem, & exemplum. Sed hæc omnia non approbat Pater Bordonus in *Sacro Tribunali, cap. 23. quest. 38. numer. 114.* ubi sic ait: Inquisitorem mandare posse lectionem sententiæ Regularis condemnati in Capitulo Generali ad terrorem & exemplum aliorum; quod non probo, quia id est aliqual jus in Capitulo, quod nullibi invenio concessum Inquisitoribus. Sufficerent autem publicantur privatis literis huiusmodi delicta apud Regulares. Displicet etiam quod adjungit, Inquisitorem posse infligere poenam ultimi loci inter suos Comprofessos; quia in Bulla Gregoriana sufficerent exprimuntur poenæ huiusmodi sollicitatoribus imponendæ. Ita Bordonus. Sed sententia Carenae observatur in Tribunali nostræ Inquisitionis Hispaniæ, & illam ego praticavi: Et ideo non est audiendus Bordonus & nostram sententiam contra illum, præter Carenam tenet Castrus Palaus, *tom. 1. tract. 4. disputat. 9. numero 2.* & novissimè Ianuarius ubi supra, *res. 55. num. 23.*

RESOL. XCIII.

An Confessarius Regularis ex abjuracione præter se Mm 4 licet

Docuit id Ref. quæ hic est sup. 34 ad medium, & in Ref. 49. §. 2. in fin. & inf. in tr. 12. Ref. 7. §. 1. sed lege eam per totam. Et sup. doctrina contenta in hoc §. ult. Nota quod inf. in tr. 12. Ref. 7. in diversis §§. & vers. ejus significanter in §. Difficultas propè finem. à vers. A los religiosos. & in §. Vnde in principio, & in fine.